

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 11 Mars 1900

N:r 24

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Prins Carl med familj* (med 3 porträtt). *Två generals-veteraner* (med 2 porträtt). *En kärlekshistoria för HVAR 8 DAG*, forts. *HVAR 8 DAGS andra täflan för amatörfotografer* (med 3 illustrationer). *Vår nye envoyé i Berlin med grefvinna* (med 2 porträtt). *Leo Tolstoj och hans "Uppsländelse"* (af J. A., med 1 illustration). *Den förtjusande "Dockan"* (med 2 porträtt). *Café de la Régence* (med 2 illustrationer). *Ett 10-årsjubileum för vårt telegrafverk* (med 1 porträtt). *Arbetet på svenska utställningspaviljongen i Paris* (med 1 illustration). *General Cronje* (med 1 porträtt). *Guldtörstens offer* (Följetong, med 1 illustration, forts.) *Veckans porträttgalleri* (med 7 porträtt). *Skånebankens palats i Stockholm* (med 1 porträtt och 2 illustrationer). *En pantomim i cirkus Wulff* (med 1 porträtt och 2 illustrationer).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

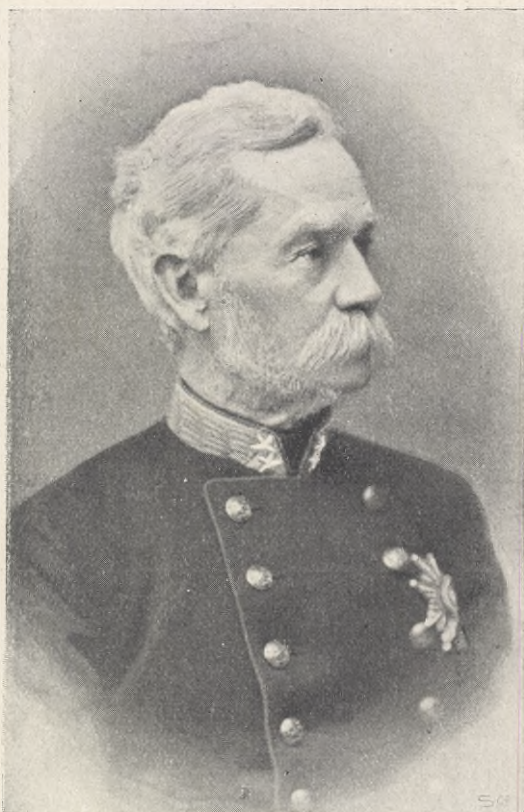
Prinsessan Ingeborg.

Prinsessan Margareta.

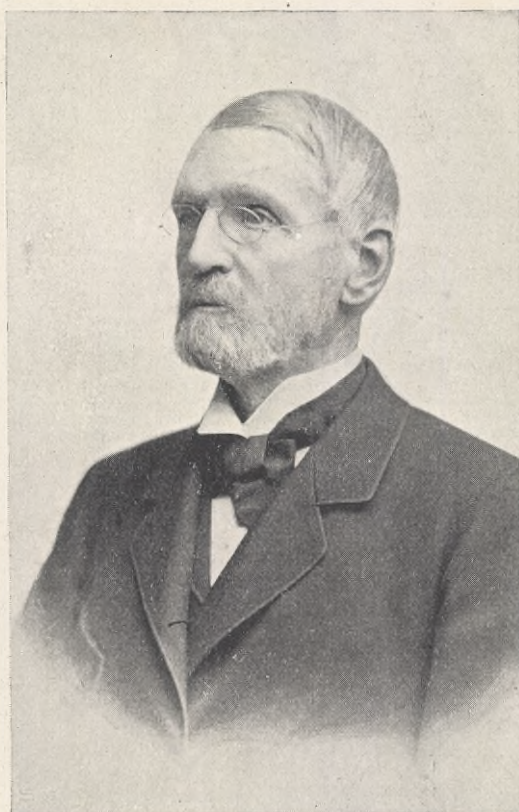
Prins Carl.

Efter nya, ej förut reproducerade fotografier från Hoffotografen L. Larson, Stockholm.

TVÅ GENERALS-VETERANER.

Gustaf Rudolf Abelin.

Broder Abraham Leijonhufvud.

Vi återgifva häröfvan de välkända dragen af tvänne populära svenska generaler, hvilka för ej länge sedan beviljats afsked ur krigstjänsten: *Gustaf Rudolf Abelin* och frih. *Broder Abraham Leijonhufvud*.

General Abelin föddes i Linköping 1819. År 1862 befordrades han från kapten vid Nerikes regemente till öfverstelöjtnant och förste major vid Södra skånska inf.-regementet. Fem år därefter förflyttades han till öfverste och chef för »Norra skåningarne», men utnämndes redan samma år till generalmajor i armén och kallades till chef för landförsvarsdepartementet, i hvilken egenskap han kraftigt arbetade på försvarväsendets reorganisering och äfven lyckades genomdrifva en betydelsefull del af sina förslag.

År 1871 blef Abelin generallöjtnant och återgick till chefskapet för Norra skånska inf.-regementet samt förordnades 1872 till generalbefälhafvare i andra militärdistriktet.

Generalen frih. Leijonhufvud är född i Örebro den 31 mars 1823. Han blef 1855 kapten vid d. v. ingenjörskåren och utnämndes 1868 till generalmajor och chef för kåren, som året förut erhållit sitt gamla namn Fortifikationen.

Åren 1870—74 var frih. Leijonhufvud sjöminister.

Frih. L. utnämndes 1881 till generallöjtnant och inspektör för militärläroverken. Han åtnjuter liksom general Abelin stort anseende som militär och har äfven i Riksdagen kraftigt arbetat för vårt försvars stärkande.

* * *

Efter ett långt och verksamt lif, uppfyllt af träget och oegennyttigt arbete för fosterlandet, njuta de båda generalerna nu sitt *otium cum dignitate*. Från alla håll tillönskas dem på det hjärtligaste en fridfull och angenäm lefnadsafton.

EN KÄRLEKSHISTORIA.

För HVAR 8 DAG.

Det var notarien Maxime Brandts sista dag som medlem af det fria ungarlsståndet. Redan dagen därpå skulle han inträda i det heliga äkta. Han hade haft tur, som han för öfrigt alltid haft hos det täcka könet — tack vare lätthet att uttrycka sig, hans smidiga figur, vackert mejslade profil och, »last but not least», en fyllig basbaryton som fångade lättrörliga hjärtan. Hans brud var en särdeles söt flicka med ljusst hår, milda bruna ögon och dessutom ansenligt förmögen.

Det var ej utan, att notarien Brandt denna dag tyckte sig se en flick af himmelen öppen, och hans hjärta var lätt som i hans grönaste ungdom: han hade genom svärfaderns välvillighet kunnat honorera sina skulder. Och ett fint bo var satt och ett årligt understöd var öfverenskommet. Nå, nå, gubben hade ju ingen mer än enda barnet att gifva till, och allt sedan hans hustru dog hade ju hon varit hans allt.

Notariens kamrater i verket gåfvo i kväll en svensxa för honom på Grand, och innan han klädde sig, samlade han ihop alla småsaker och prydnadsartiklar, som voro hans tillhörigheter i det annars förhärda möblemanget. De skulle skickas till hans nya hem för att vara på sin plats i morgon. Där var en hel del cigarretuier, en revolver i sitt eleganta fordral, kam- och borst uppsättning i silfver och sköldpadd, skrifmaterialer af ljusst, doftande cederträ, mjuka portföljer af ryskt läder, en del böcker samt mest notor, kvartetter, duetter, dock öfvervägande solosaker, ty notarien Brandt tyckte mest om att briljera ensam.

När han fått ner allt i en koffert, återstod honom ännu en låda att undersöka. Här lågo huller om buller bref, vissnade blommor, tunna, broderade näsdukar, som ännu doftade svagt af parfym, ett och annat kvinnligt porträtt med dedikation på baksidan, smala remsor af spetsar, som rifvits sönder i dansens hetta och som gömmts med ridderligt galanteri.

Han log — segrarens löje vid minnet af alla vunna bataljer — drog ut lådan helt och hållet, satte den på en stol och började göra en liten brasa af samtliga souvenirerna. Det var allt säkrast, att ej ha någon hemlig smygvrå i sitt blifvande hem... man vet aldrig, hvad en sådan där liten ung fru, som intet har att beställa, kan hitta på att snoka upp... Bäst att ha sopat rent hus... i synnerhet som han, den aftonen han friat, i sin förtjusning öfver ja-ordet bedyrat, att han aldrig älskat någon annan än henne, att hon var hans första, verkliga kärlek.

Han skändes efteråt — det var sannerligen ej med berädd mod, han ljugit. Men han hade ej hunnit sansa sig, när den unga varelsen med bedjande ögon frågat om han älskat någon annan. Men för öfrigt — med henne så tryckt intill sig, att han kände det unga hjärtat slå hastigt och oroligt — hur skulle han väl kunnat säga, att så långt tillbaka, som han kunde minnas, han aldrig gjort annat än älskat?

De voro också bra naiva de små flickorna! Men därför måste alla dessa troféer offras åt lågorna.

I kakelugnen flammade de lusteliga — nu återstod endast en liten packe bref som låg allra nederst i lådan, omsorgsfullt ombunden af ett smalt, blekgult sidenband. Han hade nästan fått bemöda sig för att erinra sig från hvilka tidpunkter i hans lif de andra souvenirerna stammade, men dessa

bref, som han nu varligt löste upp bandet till, kunde han aldrig glömma från hvem de voro. Det var en flicka hela dagen, som skrifvit dem — den enda kvinna, som haft hans odelade beundran och som han vissa ögonblick af sitt lif, då egenkärleken blundade litet, måste erkänna varit för god för honom.

Han glömde, att han hade brådtom och började läsa ett och annat af breven samt unnade dem ej ännu åt lågorna utan lade dem aktsamt på bordet bredvid sig. På tjockt, halmfärgadt papper voro de skrifna, med en behaglig men dock karaktäristisk stil. Han tog det understa i packen, hvilket var det första han emottagit från henne:

»Måndagen den 22 April.

»Hvarför jag skrifver, när jag ändå träffar dig i afton? Jo dagen synes mig lång och det finnes inom mig ett tack, som vill fram så fort som möjligt, som vill möta dig vid hemkomsten — — ett tack för dagen i går! När jag kom hem, lade jag mig på soffan i mitt rum och gaf mig hän åt värtröttheten och den känsla af lycka, som uppfyllde mig. Jag såg människorna drifva fram och tillbaka på Kungsholmsbron, flickorna kommo in och pratade en stund, innan de gingo på teatern, men allt var mig som i en dröm. Jag lefde i de timmar, som redan flytt: jag såg dig vid min sida, där vi gingo och gingo tills vi voro förbi Haga grindar och du sansade dig först, såg på klockan och fann det vara middagstid och kom så på den förtjusande idén, att vi skulle äta middag på den gamla, gemytliga Stallmästaregården. Där sutto vi så snart på den glastäckta verandan, som solstrålarna ännu belyste, och äto — hvad — det vet jag ej i denna stund... ty jag njöt mest af att se din vackra profil, att möta dina ögon och taga emot din hyllning. Jag är fullt öfvertygad om att du är ej så litet egenkär — men jag kan ej låta bli att säga, att när man ser dig med kärlekens ögon, är du bra intagande — — undrar om det är ett arf af din franska moder — —

»Men klockan slår och jag har att gifva en engelsk lektion.

»Alltså, farväl och tack. Vi ses igen i afton — — hvad lycka för

Aina.

Detta bref var skrifvet dagen efter, sedan han gjort henne sin kärleksförklaring. Sällan hade han sett henne mera förtjusande än just den dagen. Det hade hvilat något betagande öfver henne: ögonen hade liknat ett haf i ro med blå himmel och sol öfver sig, håret burrigt och litet ostyrigt under den lilla sjömanshatten hade sett så smektäckt ut och figuren var oklanderlig i den halfkorta värjaquetten.

Han vecklar upp nästa bref, som var skrifvet några dagar senare:

»Dear!

»Att veta, att den man jag älskar, är min — åtminstone i det ögonblick, som flyr — är lycka. Jag känner och erkänner det. Jag har förut ej trott, att kärlek var så mycket, och jag har ofta gjort narr af förälskade tokor. Men nu måste jag medgifva, att kärlek är något säreget, något som lyfter en upp i lyckans himmel — men som också kan försätta en i kvalets afgrund. I går t. ex., när jag

ackompanjerade dig, fattades jag af en så obehaglig känsla, när jag kom att märka huru alla kvinnornas blickar liksom sögos fast vid dig, när du sjöng. Jag skulle önskat att vi båda suttit på en häst tillsammans och farit bort från alla dessa ögon, som hyllade den vackre sångaren. Jag kände ett sting af smärta, af rädsla — dock — det var ju barnsligt, ditt öga sökte ju endast

din egen
Aina.»

Hon hade varit olik alla andra. Det var en lång tid efter brytningen, som han aldrig kunde låta bli att ställa jämförelse mellan henne och de andra unga flickorna, han umgicks med. Hvem gick väl som hon kamratligt med på offentliga nöjen utan tanter eller något annat slags »förklåde» med sig i hälarne. Och så öppen och fri hon än var, var hon alltid så mån om sin kvinnliga värdighet, att ingen kom henne närmare än hon själf ville. Det som gjorde, att man ej tröttnade på henne, var troligtvis ej så mycket hennes behagliga utseende och intelligent, vinnande väsen, som detta, att man så att säga måste vinna henne för hvarje gång. Hon satte aldrig sin älskade på någon piedestal, utan han måste alltid vara på sin vakt så att intet stötte henne för hufvudet. Han kunde aldrig i hennes sällskap uppträda så att säga nonchalant i nattrock och vid tråkigt lynne.

Ovilkorligen tänkte han på sin nuvarande fäst-mö, sin blifvande brud. Hvilken skilnad! När han bland varit vid dåligt lynne — hvilket han sannerligen ej brytt sig om att dölja för henne — hade hon kelat med honom som med ett sjukt barn. Äfven sitt utseende hade han aldrig varit mera mån om än då, ty han kände på sig, att fastän Aina varit så litet yttlig som möjligt — och i synnerhet sträfvade att ej vara det — hade den kärlek, hon hyste för honom, mycket sin grund i det intryck hans vackra yttre gjorde på henne så väl som de flesta kvinnor, han kom i beröring med.

Han tog åter fatt i ett bref. Det var skrifvet en julafton, då han varit borta för att fira helgen hos en bror, som var bosatt på en större egendom, belägen några mil från Stockholm.

»Julafton.

»Herr notarie Maxime Brandt.
Smedhamra.

»Se så där ja! Nu, min Maxime, är jag tout à toi efter en dag med mycket spring och bråk. Det fins alltid något att uträtta i sista minuten, något att köpa, att lägga ner och lacka. Men nu är allt färdigt. Till och med hatt och kappa och handskar ligga redo tills jag skall i kyrkan, så att jag kan skriva in i sista minuten. Jag har stängt min dörr, och man tror mig ännu hålla på med att lägga in »klappar».

»Det förefaller mig, som om jag aldrig varit så lycklig någon jul som denna. Är det måntro den smakfulla jardiniérens skuld, hvilkens blommor berättat mig om en fin profil, som lutats öfver den och ett par finskurna läppar, som förklarar att de, just dessa blommor, skulle skickas till Vasagatan 24? Du måtro, det har förefallit mig lustigt dessa dagar, du varit borta: öfverallt tycker jag mig hafva sett dig. På Drottninggatan i dag t. ex. klack det till i mig af glädje, jag tyckte, att det var du, som kom där på motsatta trottoaren i din bruna rock och käcka pelsmössa... Hvad kan ej inbillningen göra.

»Som alltid har Stockholm varit liflig vid juletid. Och bjällerklang och stjärnljus och nyfallen snö hvarje dag.

»Jasa, din kära bror och svägerska föra ett sådant godt bord! Då mår väl gunstig herrn bra, kan jag tro.

»Nu ropar man på mig... och jag vill ej gärna försumma den gamla minnesrika vanan att höra julbönen i gamla Adolf Fredrik — kan du förstå, hvad det är, jag så tycker om hos den gamle klumpen — bara jag ser ljuset från urtaflorna blicka ned på mig som två stora ögon, blir jag glad. Barndomsminnen troligtvis, som gör den mig så kär. Vi bodde ju i många, långa tider på Adolf Fredriks kyrkogata

»Nu adjö. En lycklig jul, en glad jul önskar dig

Aina«.

Se där endast några rader på ett visitkort. Han ögnar igenom dem:

»Hurra! Du kommer således i morgon. Händelsen kan ju göra, att jag är nere vid centralen, när tåget rullar in. Men då är det också endast händelsen, som gör detta, förstår du...»

Han log — naturligtvis var Aina det första han såg, när tåget rullade in på perrongen.

Han tog nästa bref:

»Dear!

»Jaså — du tyckte rent ut sagdt, att jag var tråkig i går. Det är sällan, jag är vid dåligt lynne, men jag var det verkligen i går afton — hvarför skall jag kanske icke så noga kunna definiera. Det är för lustigt, ni män tåla aldrig, att vi kvinnor äro det. När *ni* behaga vara i ert esse, skola vi vara som solsken, annars så...»

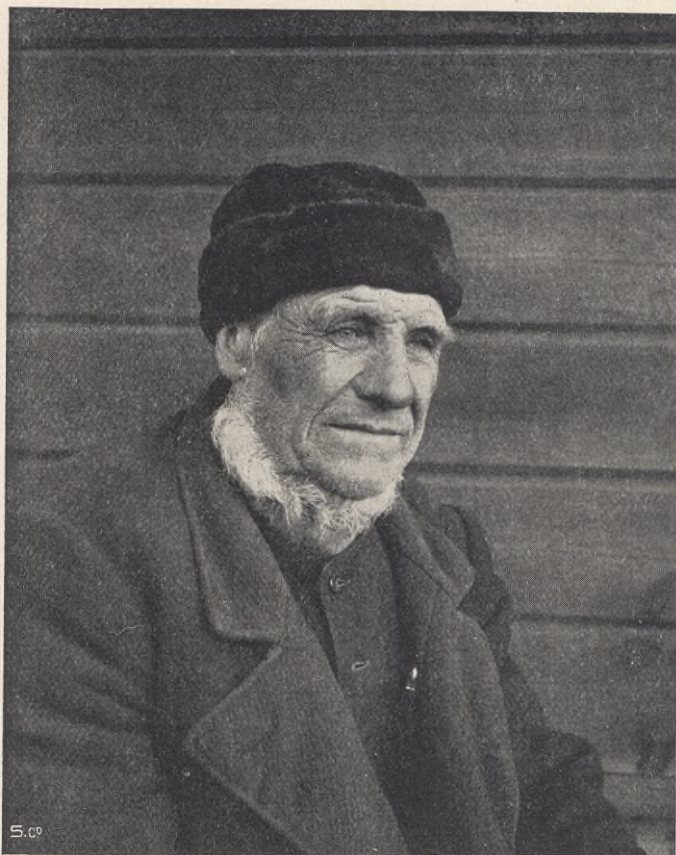
»Du kan aldrig tro, hvad jag tyckte det var dumt det hela... att »fästa» tillsammans med folk, som man ej har det bittersta gemensamt med. Att den gamle narren B. är kär öfver öronen i denna glada ungdom Selma Erikson, hade vi att tacka all denna välfägnad för, som i går kom på vår lott. Det var andra gången, jag var med, men blir också sista. Det ligger något af köpare och säljare i dessa tillställningar, som berör mig så pinsamt, att jag kan ej finna något nöje uti dem. B. känner Selmas svaga sida, nöjen, och lägger an därpå. Och hon går med och blundar för att det är ensamt henne det gäller, när hon ser alla dessa andra människor, som också äro inbjudna. Han har ju råd att bjuda så många han lyster, men han frågar lika mycket efter oss andra som — Selma efter honom. Hvad allas skratt, leenden och ord föreföllo mig ihåliga! Det var ingen, som var förtjust i värden och ändå hölls det tal för honom och alla sade honom söta artigheter. Han var dock kanske den ende verkligt lycklige, ty han hade ju sin idol vid sin sida och fick servera henne allt, hvad hon kunde hitta på att ha smak för. Ingen af oss andra kände sig vara på sin plats. Och ändå — jag kan slå vad om att i dag berättat alla deltagarna i fästen, att de hade »förtjusande roligt» och göra andra stackars dödliga sjuka af afund genom skildrandet af alla fina rätter och alla delikata viner, som förtärdes. I själfva verket voro dock kanske dessa afundsjukas enkla tébord mycket mera värda att afundas.

»Så kan det vara.

din Aina».

(Forts.)

HVAR 8 DAGS ANDRA TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

Herr G. V. Cronquist, Stockholm.

1:STA PRIS

Båtbyggare.

Fröken A. Warburg, London

2:DRA PRIS

Vid gränden.

Herr Frith. Mörk, Örebro.

3:DJE PRIS

Drömmeri.

PRISNÄMNDEN, bestående af samma välvilligt intresserade och fotograferingskonsten fullt mäktiga personer som vid föregående täflan:

Kungl. Hoffotografen *Aron Jonason*
Herr Doktor *Hj. Schultzberg*
» Direktör *Emil Haglund*,

har efter slutad granskning och kollationering af de resultat, hvarje af dess medlemmar kommit till, beslutat fördela *priserna* sålunda:

Herr **G V. Cronquist**, Stockholm 1:sta Pris 25 kr.
Fröken **Agnes Warburg**, London 2:dra » 15 »
Herr **F. Mörk**, Örebro 3:dje » 10 »

Dessa belopp äro jämte *Diplom* till vederbörande pristagare öfversända. — Bland öfriga täflande hafva följande erhållit *Hedersnämnaude* jämte *Diplom*, nämligen:

Herr **Julius Ahlberg**, Göteborg.
» **Curry Dahlskog**, Stockholm.
Herr **R. Rettig**, Söderhamn.
Fröken **A. Warburg**, London.
Herr **Oscar Andersson**, Helsingborg.
» **C. O. Simmons**, Kjöflinge.

För dagen kunna vi endast lämna plats för reproduktioner af de tre pristagarnes fotografier, men skola flera bilder från denna i högsta grad intressanta täflan följa.

Nästa täflan, den tredje, omfattar ögonblicksbilder, och skola till denna täflan afsedda fotografier vara Prisenämnden tillhanda inom innevarande Mars månads slut. Föreskrifter i öfrigt för denna täflan äro de samma som återfinnas i häftet n:o 8.

Hvar 8 Dags Prisenämnd
för Amatörfotografer,
Lilla Torget n:o 2
GÖTEBORG.

VÅR NYE ENVOYÉ I BERLIN MED GREFVINNA.

H. exc. utrikesminister Lagerheims efterträdare som svensk-norsk minister i Berlin blef kabinetssekreteraren i utrikesdepartementet greve *Arvid Fredrik Taube*, som nyligen utnämns till

Petersburg och London lagt i dagen borga för, att han väl kommer att fylla sin nya maktpåliggande post som de förenade rikenas representant vid det med oss så lierade tyska hofvet.

Grefvinnan Ella Taube

Envoyén greve Arvid Taube.

envoyé-extraordinaire et ministre-plénipotentiaire vid hofvet i Berlin, jämväl ackrediterad vid bayerska, sachsiska och badiska hofven.

Greve Arvid Taube är född 1853 och således i sina bästa år. De egenskaper han under sin fleråriga verksamhet vid legationerna i Paris, Rom,

Grefven har äfven ägnat sig åt det militära. Han lämnade aktiv tjänst 1881 men kvarstår nu som major i armén.

Envoyén Taube är sedan 1884 i ett lyckligt äktenskap förenad med friherrinnan Helene Julie (Ella) Taube af Carlö från Estland.

LEO TOLSTOJ OCH HANS "UPPSTÄNDELSE".

För HVAR 8 DAG af J. A.

Det torde utan öfverdrift kunna sägas, att Leo Tolstoj's nyligen fullbordade stora roman »Uppståndelse» är en af det senaste årtiondets allra märkligaste böcker — märklig såsom ett fullödigt uttryck för en stor och sällsam andes världsåskådning och märklig såsom ett bevis på den obegränsade auktoritet, den store botpredikanten f. n. åtnjuter i Ryssland. En så hänsynslös kritik af det ryska samhällslifvet som »Uppståndelse» innehåller, får i detta land endast denne man ostraffad tillåta sig; för hvarje annan hade romanens fruktansvärda angrepp mot öfverheten, auktoriteterna, sedvänjan, ja öfver hufvud allt bestående i tsarens rike, öppnat fängelsets portar, och boken hade aldrig fått se dagen. Leo Tolstoj lever fortfarande sitt torftigt enkla, men fria lif i kretsen af sin talrika familj och bland sina bönder på sitt gods Jasnaja Poljana, och hans roman har af den ryska censuren frigifvits, visserligen först sedan de skarpaste utfallen blifvit strukna. Fler-talet af de till andra språk öfverflyttade upplagorna, äfven den svenska, af Valborg Hedberg öfversatta, återgifva dock romanen i dess fullständiga form.

Som bekant har »Uppståndelse» först offentliggjorts i den ryska veckotidskriften »Niwa», som utlofvat slutet redan i juli i fjol. Utgifvandet gick dock, bl. a. på grund af förf:s vacklande hälsa, långsammare än man beräknat. Först i september var den 2:dra delen färdig; men dåförklarade Tolstoj helt oväntadt, att han ämnade skriva ännu en del; denna kräfde tre månader, och i januari d. å. var verket äntligen afslutadt.

Tolstoj har städse varit en ytterst samvetsgrann och i följd däraf långsamt arbetande skriftstäl-lare. Han underkastar alltid hvad han skrifer talrika omarbetningar, strykningar och inskjutningar och fäster därvid mindre afseende vid det stilistiska än vid förtydligandet af sina tankar och karaktärernas uttömmande framställning. Också lär första publicerandet af »Uppståndelse» i »Niwa» ha varit en provfotid för tidskriftens redaktion, sät-tare och läsare. Tolstoj sände hvarje gång blott jämt så mycket manuskript, som gick åt till veckonumret, och hans korrektur sågo ut som riktiga slagfält.

Handlingen i romanen är lätt berättad, däremot är det svårt att ge en föreställning om bokens mäktiga, betydelsefulla innehåll. Här äro själf-bekännelse och dikt, botpredikan och evangelium sammanväfda till ett förunderligt helt, hvars innebörd man endast kan fatta, om man gjort sig för-trogen med Tolstoj's hela litterära och personliga karaktär: hans egendomliga ställning såsom för-kämpe för urkristendomen och bekämpare af det moderna kulturlifvet, hans predikande af försakel-sens och själfuppgifvansens moral, hans kamp mot egoismen och hans förkunnande af den andliga människans seger öfver den sinliga.

Kärnan i »Uppståndelse» är just ådagaläggan-det af den andliga människans pånyttfödelse genom »inre rening» från det förnedringstillstånd, hvori hon bragts af »egoismens vanvett», som dock är

den ute i världen allmänt hyllade principen. Tolstoj anklagar kulturen såsom den, hvilken fördärfvar den ursprungligen hvarken goda eller onda männi-skan. Staten och samhällsinrättningarna göra människorna dåliga. Här af hans skarpa, ljungande kritik af det ryska samfundslifvets former.

Handlingen i »Uppståndelse» är i yttersta korthet följande:

Under en rättegång igenkänner furst Nechljudof, som fungerar som juryman, i en anklagad olycklig kvinna den af honom flere år förut förförda Katjuscha. I hans själ vakna minnen från den tid, då han med ren kärlek älskade denna kvinna, han förskräckes öfver sin egen, och hennes förnedring och gripes af ånger, som drifver honom att söka godtgöra något af hvad han förbrutit mot Katjuscha. Själf tillskrifver han sig skulden till hennes olycka. Han vill friköpa sin själ och intet offer är honom nu för högt. Hennes dom lyckas han dock ej få upp-

Grefve Tolstoj vid sitt arbetsbord.

häfd; Katjuscha sändes till Sibirien, och Nechljudof, som vill förmå henne att gifta sig med honom, följer henne. Katjuschas straff nedsattes till fyra års fri vistelse i kolonien, men ehuru äfven hennes bättre natur småningom vaknat från sin dvala under smutsen, så att hon älskar Nechljudof med sin forna kärlek, vill hon ej gifta sig med honom, ty hon inser, att hon skulle bli honom en tung börda. För att befria honom gifter hon sig i stället med en politisk fånge, som älskar henne sådan hon är, snarast som en broder sin syster, under det Nechljudof af medlidande och för att godtgöra sin oför-rätt erbjudit henne äktenskap.

Romanen öfverflödar af i starka färger hållna bakgrundsskildringar, hvilas åskådlighet och kon-centrerade lif äro gifna med konstnärshand, låt vara, att tendensen ofta tränger sig fram och för-delar ljus och skugga i skarpa kontraster till fram-häfvande af urkristendomens grundtankar. Hela boken är ett våldsamt skri öfver allt elände, männi-skorna tillfoga hvarandra i sin blinda egoism, ett skri, som borde väcka den mest förhårdade. Bote-medlet finner Tolstoj i Nya testamentets ord: »Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder allt annat till.»

DEN FÖRTJUSANDE "DOCKAN".

Foto. Aron Jonason, Gbg.

Fru Emma Meissner i "Dockan".

Dir. Ranfts lyriska afdelning har nyligen i Göteborg framfört en operettnyhet, hvilken tvevelsutan kommer att bli en stor succès i hufvudstaden: Audran's *Dockan (La poupée)*. Operetten är endast ett par år gammal och har visat sig så lifligt an öfverallt, ehuru den hvarken utmärker sig för någon originell musik eller originell handling. Melodierna äro Audrans vanliga: lätta och eleganta kompositioner, af hvilka ett par, tre stycken fastna i minnet men de öfriga »gå in genom det ena örat och ut genom det andra», trots allt sitt smekande vällyd. Handlingen i denna operett liknar intrigen i »Dockfén», eller för att taga ett äldre exempel, »Nürnbergerdockan».

På utförandet af titelrollen hvilat, om ej utslutande så till största delen, »Dockans» öde. Att en sådan »docka» som den vår operettdiva *Emma Meissner* presterar skulle bli idealisk, var endast

hvad alla väntat! Fru Meissner har i »Dockan» kreerat ännu en roll, hvilken har alla utsikter att bli en af hennes stora triumfer. Publik och kritik ha enats om, att något vackrare, mera tilldragande och älskligt får man sällan skåda. Den härligt klingande rösten och det, som vanligt hos denna artist, träffande och *intelligent måttfulla* spelet måste ju åstadkomma en briljant totalverkan.

Fru Emma Meissner står nu på höjden af sitt konstnärsskap. Hon är vår egen svenska operettstjärna — Anna Norrie är ju så internationell i rent lokalt afseende! — och fru M. har sjungit och spelat sig så in rent af i våra hjärtan, att hennes popularitet ej kan ha bättre och säkrare grund! Intelligens, älskligt behag och måttfullhet äro ock de tre stora juvelerna i hennes konstnärssiadem, hvilka härligt bryta sig mot de silfverklara tonernas kaskader.

CAFÉ DE LA RÉGENCE

I ord och bild för HVAR 8 DAG.

Hvem som först tog initiativet till att Café de la Régence blef framför andra omtyckt af skandinaver, torde icke lätteligen kunna utredas. Säkert är att Paris icke har ett mera utprägladt skandinaviskt kafé. Ställets utmärkta läge, mellan Louvre-museet, Louvre-magasinet och Théâtre français har antagligen i icke ringa mån därtill bidragit.

Stället besökes mindre af i Paris bofasta skandinaver, hvilka dels äga sin förträffliga klubb *La Société suédoise-norvégienne* till förfogande dels tillhöra franska föreningar och sällskap. Men för de resande från Skandinavien, som komma hit ner på någon tid, är Régence förvisso en punkt där upplysningar, råd och beaktenskaper kunna lätteligen erhållas. I sådant afseende tjänar till och med en publikation, den s. k. »Livre des scandinav», en med guldsnitt försedd kladd, hvori nordbor äga korrespondera och annonsera efter behag.

Upprop till i staden vistande skandinaver anslås ej sällan å kaféet, särskildt i och för nationela fäster eller utflykter, i säker förlitan på att appellen sålunda når alla som vederbör. Knappt någon tid på dagen hela året om kan man komma in på Régence, utan att se en skandinavisk tidning vaja i ett hörn framför någon resande, som fråssar i färska nyheter hemifrån eller utan att höra en konversation på Snoilskys, Björnsons eller Drachmanns språk.

Den mest och snabbast sönderlästa tidning från Norden är »Aftonbladet», främst därför att man slites om bladet — men också på grund af det långa formatet och det sköra papperet. Dessutom finnes af svenska tidningar »Svenska Dagbladet» och »Hvar 8 Dag». Däremot består sig kaféet fyra norska »Morgenbladet», »Aftenposten», »Dagbladet» och »Verdens Gang», tre danska »Berlingske Tidende», »Politiken» och »Dannebrog» samt fyra finska tidningar: »Nya Prässen», »Hufvudstadsbladet», »Uusi Suometar» och »Päivälehti».

Innan Svensk-norska Sällskapet i Paris stiftades och tog fart i början på 90-talet, var Régence ej sällan platsen för skandinaviska fäster, ehuru lokalen saknar, i motsats till de flesta pariserkaféer, en öfre våning för privata tillställningar. Så var det bl. a. här som Adolf Erik Nordenskiöld firades 1880, då han som triumfator hemkom från sin berömda resa kring Asien. Lokalen är hvarken stor eller öfver sig elegant. Men den har ett hemtrefligt tycke med sin stora sal och ett sidorum samt innanför salen ett biljardrum. Härtill komma utåt torget ett med glasvägg försedt galleri i kaféets

hela längd. Galleriet domineras af skandinaver, hvilka, sin kallblodighet och hårdighet likmätigt, icke sky dess dragiga skydd ens under den kalla

CAFÉ DE LA RÉGENCE: Exteriör. (Kafét ses till höger. Från dess dörr har man Avenue de l'Opera rätt framför sig med Théâtre français, hvaraf här ett hörn synes till venster. I bakgrunden ligger Magasin de Louvre.)

årstiden. Den skandinaviska frekvensen har i intet afseende gjort intrång på ställets franska kundkrets, hvilket bäst bevisas af det kotteri af skådespelare och tjänstemän vid Comédie française, som året rundt infinna sig vid absinthtimman på bestämd plats, midt bland skandinaverna.

I stora salen innanför sitta i den goda kolvärmen schackspelarna stilla och fundersamma, medan klungor af åskådare hänga rundt omkring ett intressant parti, andaktsfullt begrundande hvarje »drag», liksom gällde det lifvets högsta problem. Stundom uppstår plötsligt en liflig ordväxling midt i denna monumentalastystnad — det gäller då rättmätigheten af ett steg, som en del kallar statskupp, en annan lagligt!

Om aderton år kan Café de la Régence fira sitt 200-års jubileum. Genom nästan hela dess tillvaro går schackspelet som en röd tråd. Och ehuru utöfvarne af denna ädla sysselsättning äro ytterst måttliga i sin förtäring, medan de däremot belamra böcker och bord i timvis, är det dock otvivelaktigt schackspelet, som grundlagt och vidmakthållit ställets sega lifstråd. Ty schackspelet har frestat och intresserat de flesta stora fransmän; någon tid af deras lif och deras besök har gifvit stället en viss ovanskligghet, som haft vital betydelse för dess fortbestånd.

Hade kaféet fortsatt såsom det började, skulle dess tillvaro blifvit lika kort som lysande. Det säges nämligen bära sitt namn, *de la Régence*, efter härtigen-regenten Philippe d'Orléans, som icke utan framgång skall ha kastat sina ögon på den vackra

och galanta Leclerc, gift med ställets första innehafvare. Tidens poeter utnämde den sköna Hebe i sina rim till »la déesse du café», och hela den galanta pariservärlden svärmade som fjärilar kring denna praktfulla blomma. Den lätta tonen rädde så enväldsmäktigt på »Regentens» kafé, att Louvet de Couvray förlade ett af de skabrösaste äfventyren i »Chevalier de Faublas' memoires» till Leclercs kafé.

Men schackspelarna kommo, sågo och segrade. De visade sig ha fastare rötter än det skimrande skummet på världsstadens yta, som sedan sökte sig andra och, helt visst, präktigare och rikare tummelplatser. I Régence utkämpades flera af det 18:de seklets ryktbaraste schackturneringar med den öfverlägsne mästaren Philidor i spetsen, hvars minne ännu hedras med en byst och namnskrift, liksom

han, trött af sitt blodiga dagsverk, kom till Régence från sin närbelägna bostad vid Rue Saint-Honoré för att fukta sin torra strupe.

Den blodtörstige revolutionsmannen väckte då mycket mera uppmärksamhet på Régence än en oansenlig artilleriofficer, som ur schackspelets tusen kombinationer i tysthet lärde sig konsten att slå ihjäl, en konst hvori han med tiden lämnade Robespierres rekord långt bakom sig. Mannen hette Napoléon Bonaparte. Också förvaras ännu på stället som en relik det marmorbord, där han mognade sitt strategiska snille; en liten silfverplatta med inskrift minner om hans schackbragder ännu i egenskap af förste konsul.

Under det 19:de århundradet illustrerades kaféet af schackspelare som Morphy, Steinitz, Rosenthal, Tschigorin och hedrades med besök af politiska

Café de la Régence: Interiör.

storheten under käjsardömet Deschappelles och hans elev La Bourdonnais m. fl.

Philidor hade stundom till motståndare den som amatör rätt skicklige Jean Jacques Rousseau, och med honom drogos till kaféet män som Voltaire, Diderot, d'Alembert, Bernardin de Saint-Pierre. Till och med härtigen af Richelieu och Benjamin Franklin citeras såsom kunder. Tillfälliga besök ha äfven aflagts af österrikiske käjsaren Josef II, ryske czaaren Paul I, och konung Oscar II i vår tid.

Revolutionens stormar, som skakade om allt bestående, rubbade icke en löpare, för att ej tala om kungarne, på det rutiga brädet. De i spelet fördjupade motståndarne höjde knappt på hufvudet, när kårnan med de lifdömde åkte öfver torget utanför på väg till guillotinen, och det generade dem icke det ringaste, om själfvaste Robespierre, hvilket ej sällan hände, blandade sig med åskådarna, när

personer som Grévy, hvilken var en flitig biljardkund före 1870, Gambetta, som dock aldrig spelade, general Boulanger m. fl. Skall jag tillägga, att jag personligen sett ryktbarheter af helt annat slag för något år tillbaka göra stället en tvifvelaktig ära med sitt besök! Hvad sägs om ett rendez-vous mellan major Esterhazy och den engelske författaren Oscar Wilde, hvilket jag sett med egna ögon.

Värden på stället, en elsassare vid namn Joseph Kieffer, innehar kaféet sedan 1873 och är mycket förekommande mot sin skandinaviska kundkrets. Han tjänade som underofficer i fransk-tyska kriget, blef tillfångatagen vid Schlestadts belägring och bombardement. Efter krigets slut opterade han för Frankrike. Herr Kieffer håller på och värderar ställets traditioner utom dem, som gifvo upphof åt ställets namn Café de la Régence.

A. Berndtson.

ETT 10-ÅRSJUBILEUM FÖR VÅRT TELEGRAFVERK.

Svenska telegrafverkets chef kunde den 21 sistlidne februari, fira sitt tio-årsjubileum såsom sådan. Hvilken rent af exempellös utveckling vår telegraf, och framför allt vår rikstelefon, från denna tid vunnit, är t. o. m. så vida bekant att hvarje år utländska fackmän komma hit för att studera Sveriges telefonväsen.

Främst tillkommer naturligtvis förtjänsten häraf telegrafverkets energiske styresman generaldirektör Erik Storckenfeldt, hvilken den 21 februari 1890 — då maskindirektör vid Statens järnvägar — utnämndes till generaldirektör och chef för telegrafstyrelsen. Vårt utrymme tillåter icke en längre framställning af ofvannämnda utveckling, utan få vi nöja oss med återgifvandet af några mycket talande siffror. Om vi då börja med telefonen, sträcker sig detta statens förbindelsenät icke blott från Trelleborg upp till Payala — omkring 2100 km. — utan äfven till Kristiania, Köpenhamn och Tyskland. Antalet rikstelefonapparater utgjorde för 1889 3,925, antalet stationer 105, samtalen 6 à 7 millioner. Vid fjolårets utgång hade telefonledningarnes längd ökats från

Generaldirektör E. Storckenfeldt.

8,841 km. till 105,000, antalet stationer till 990 och apparater till 47,000 st. Under fjolåret utväxlades ej mindre än 113,300,000 telefonsamtal. Därför befordrades under året 625,000 telegram medelst telefon. Sammanlagda afgifterna ha på tio år *tiodubblats*, vuxit från 364,431 kr. till 3,652,000 kr. — trots det en betydlig nedsättning ägt rum i abonnementsafgiften, hvilken pr apparat sänkts från 87 kr. till 52 kr.

Om vi så till slut nämna, att värdet af statens telefonanläggningar för tio år sedan var kr. 1,386,000 och nu utgör 18,500,000 kr., ha vi med ovedersägliga fakta

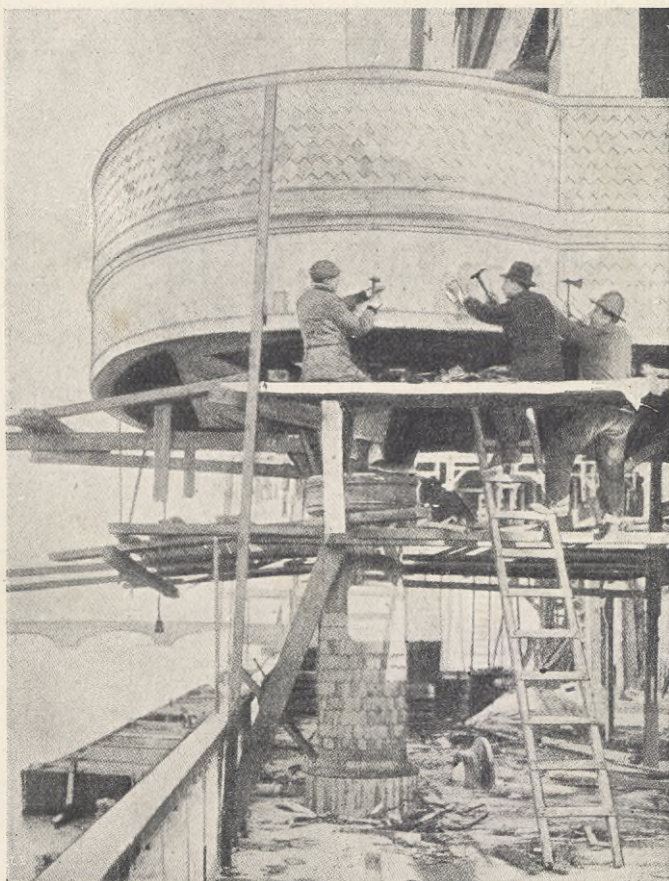
bevisat vårt lands ställning såsom det främsta i världen i afseende på telefonen.

Naturligtvis ha icke spådomar saknats, att en stagnation i *telegram*-korrespondensen skulle blifva följderna af rikstelefonens hastiga utsträckning. En hvar vet att detta visst ej blifvit fallit. Telegrafvärksamheten har under de tio åren hållit jämna steg vid sidan af telefonen. I stället för konkurrens råder ett mycket intimt samarbete dem emellan.

ARBETET PÅ SVENSKA UTSTÄLLNINGSPAVILJONGEN I PARIS.

Vidstående bild visar arbetare sysselsatta med monteringen af svenska paviljongen på Parisutställningen. Paristidningarne finna vår paviljongs arkitektur lika originell som tillvägagångssättet att bygga den hemma och sedan hopsätta de numrerade styckena i Paris. En tidning liknar byggnaden vid ett hafsvidunder (!), och finner den typisk för en »nation af fiskare och båtbyggare». Detta senare stöter på tydig förväxling med broderlandet!

GENERAL CRONJE

GULDTÖRSTENS OFFER.

af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden en dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pengarna tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmanen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidsningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärrerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkefru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt hrr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvarvid hon slugt försöker utleta hans hjärtas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes landställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade börjar en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han afslöjar som ren affärssvindel och tillråder Cornish att aldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka öfvertala lord Ferriby att ge det hela på båten, men förgäfväs.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitaffären — allt lika förgäfväs. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonridt i Haag. Han förledes af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid dem till mötes och förhindrar på föregifna skal, att mrs Vansittart — som har att hämnas sin mans död på Holzen — får den önskade inblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som afslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitaffären och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring. Slutet blir hennes jaord, hvarpå Cornish begifver sig till malgamitkontoret för att där afslöja von Holzen i Rodens närvaro.

(Forts från n:o 23).

»När ni voro i London för fjorton dagar sedan», sade han, »råkade ni min onkel och lyckades lura honom. Men jag är icke lord Ferriby, och jag ämnar icke bli dragen vid näsan. Hvad beträffar den finansiella sidan af denna affär» — han gjorde ett uppehåll och såg på de väldiga kontraböckerna — »synes mig för ögonblicket af underordnad vikt. Dessutom förstår jag mig icke på den saken».

Rodens matta blick flammade till vid den ton, hvarmed dessa ord yttrades.

»Jag föreslår, att vi börja med hvad som här är lifsrågan», fortsatte Cornish och spände ögonen i Holzen. »Jag önskar att få veta detaljerna vid den nya tillverkningsprocessen — med ett ord receptet på malgamit».

»Då begär ni mycket», svarade Holzen med sin lätta brytning.

»Åh, jag begär ändå mera», löd svaret. »Jag vill ha en lista öfver dödsfallen här — men icke precis för offentliggörande. Om den kommer till allmänhetens kännedom skulle man rifva ned hela inrättningen och troligen hänga er själfva i ert eget vattentorn».

Holzen skrottade.

»Hååå, min fine herre», sade han. »Om det blir fråga om hängning här, så kommer ni att vara med också». Därpå brast han ut i ett godmodigt skratt och sökte med handen vifta bort saken. »Men hvarför skola vi vara osams? Det är ju ren dårskap. Vi äro ju skolpojkar utan män af värld, vill jag hoppas. Jag kan ej gifva er receptet, eftersom det är en yrkeshemlighet. Ni skulle ej

kunna förstå det utan biträde af sakkunnig, och en sådan person skulle kunna begagna sig af hemligheten för egen del. Vi kemister, ser ni, hafva ej vidare förtroende till hvarandra. Nej, men jag kan göra malgamit här inför edra ögon för att visa er hur oskadligt det hela är. Är ni då nöjd?»

Han talade ledigt, med någonting visst fångslande i sitt sätt som en man med utmärkt begåfning — som om han i allmänhet visade sig tystlåten, endast i en viss afsikt — emedan tystnad tycktes honom tryggast.

»Men det är en lång procedur, det kan jag bereda er på», tillade han och höll upp ett finger. »Det tar sina fulla två timmar. Och ni, som kanske ännu ej ätit middag, och Roden, som är uttröttad...»

»Roden kan gå hem — om han är trött», sade Cornish.

»Näväl», sade Holzen och slog ut med händerna, »som ni vill! Skall det vara nu och här på stället?»

»Ja — nu och här på stället».

Roden vek långsamt ihop sina papper och slog igen sina böcker. Han såg nyfiket på Holzen, som om denne visade en hittills okänd sida af sin karaktär. Holzen samlade också ihop sina papper, som lågo kringspridda på pulpeten, med en resignerad min och en till hälften undertryckt otålig suck, som skulle han behöfva göra något absolut onödigt.

»Hvad dödsfallen angår, kan jag tala om dem, allt eftersom processen skrider fram, och ni kan

då själf se, hvori faran ligger och huru brottligt försumliga dessa människor äro. Det ligger någonting märkvärdigt i denna likgiltighet för döden, som ju för öfrigt lär vara en utmärkande egenskap hos ryska soldater».

»Då tror jag, att jag aflägsnar mig», sade Roden. Han såg från den ene till den andre utan att få något svar. »God natt», sade han och gick mot dörren med dröjande steg

»God natt», sade Cornish. Han stod nu för första gången i sitt lif ensam mot Holzen, hvilken höll på att göra sina förberedelser med en skicklighet, som han förvärfvat vid flitigt handterande af bräckliga instrument samt genom vanan att handskas med dödliga gifter.

»Vår gode vän, lord Ferriby, vet sålunda ej om att ni är här?» frågade han likgiltigt för att underhålla något slags konversation.

»Nej», svarade Cornish.

»Sedan jag visat er det här experimentet», fortsatte Holzen och satte undan lampan, »skola vi tala litet om lorden. Utan allt skryt måste jag säga, att ni och jag hafva de redigaste hufvuden af alla, som hafva med denna sak att göra. — Jag hoppas, ni ursäktar mig, att jag ej talar mycket, så länge det här pågår. Det är en invecklad process, och kräfver noggrannaste uppmärksamhet, för att undvika misstag eller olyckshändelser.

Han hade redan omedvetet antagit en något befällande ton, hvilken troligen var något helt naturligt och vanligt hos honom, som om det aldrig vore tal om hvem som vore den starkaste. Cornish höll sig tyst och beskedlig men kände sig på intet sätt underlägsen. En sak är att *taga* sig myndighet och en annan sak att *äga* den.

»Jag har ett litet laboratorium i fabriken, där jag vanligen arbetar, utom om aftnarna. Vi tillåta ej, att ljus brännes inom fabrikslokalerna. Om ni tillåter skall jag hämta min degel och min lamp».

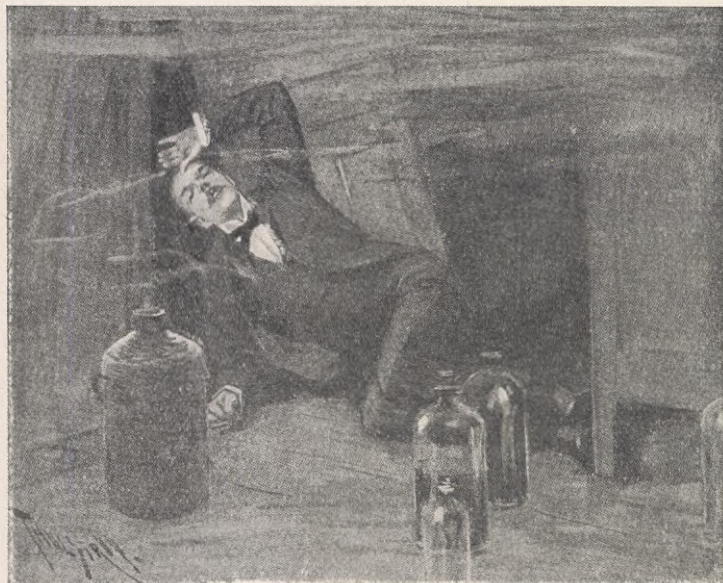
Han gick ut och lämnade Cornish ensam. Det fanns blott en dörr på rummet, hvilken ledde rakt ut i det fria.

Om några minuter kom Holzen tillbaka, lastad med buteljer och glascylindrar. En stor omflätad flaska med inskrufvad propp satte han försiktigt på golvet.

»Jag måste leta fram dem i mörkret», sade han litet frånvarande, som om alla hans tankar voro upptagna af hvad han hade för händer. »Man måste vara mycket försiktig att ej skaka om eller slå sönder någon af alla dessa flaskor. Rör ingenting, medan jag är borta». Under det han talade, undersökte han alla proppar för att se efter om de voro säkra. »Jag kommer strax tillbaka», sade han, och böjde sig som hastigast ned öfver korgflaskan för att förvissa sig om att äfven den var i oskadadt skick. Därpå gick han raskt ur rummet och stängde dörren.

Nästan ögonblickligen kände Cornish en märkvärdigt bitter smak i munnen, fast han ej förnam någon lukt. Lampans sken blef plötsligt blått, och strax därpå slocknade den. Cornish reste sig upp, famlande framför sig i mörkret, hans hufvud svindlade och en dödlig lamhet lade sig öfver alla hans lemmar. Han erfor ingen smärta, endast en underlig känsla af att någonting drog honom uppåt. Därpå stötte hans hufvud mot dörren, och den smula medvetande han ännu ägde kvar, samlade sig kring den tanken, att detta vore döden. Han tyckte sig sväfva af och an mellan lif och död, sömn och medvetande. Därpå kände han plötsligt en frisk luftström beröra sina läppar. Han hade fallit mot dörren, hvilken icke låg riktigt tätt till tröskeln, och luften strömmade in öfver hans ansikte. »Kolsyregas», mumlade han med skälfvande läppar. »Kolsyregas...» Han upprepade orden om och om igen, som en person i feberyrsel ständigt upprepar en tanke som fäst sig i hans omtöcknade hjärna. Han försökte erinra sig hvad han visste om kolsyregas, hvilket i själfva verket var mycket litet. Han mindes dunkelt, att den icke egentligen blandar sig med luften och sprider sig med densamma, utan att den snarare lurar i vråna och kan gömma sig där under årtal, om den ej drifves fram af någon luftström.

Cornish förstod, att han genom sitt fall kommit utom omkretsen för den utströmmande gasen, hvilken antagligen fyllde rummets öfre del. Om han reste sig upp, skulle han åter komma inom denna krets, hvilken långsamt vidgade sig och sänkte sig ned mot honom, och detta skulle vara säker död. Han hade redan inandats nog — kanske allt för mycket. Han låg alldeles stilla och insöp den friska luften, som inströmmade mellan dörren och tröskeln, och lyfte upp sin vänstra hand samt trefvade efter dörrlåset. Han fann det och vred om det. Dörren var låst. Han låg stilla, och hans hjärna började åter omtöcknas, men med en våldsam ansträngning sökte han hålla sin tankeförmåga kvar. Han sträckte ut benen och kände något föremål, som stod i närheten. Det var Holzens pulpet, hvilken stod vänd mot väggen på fyra starka ben. Cornish erinrade sig nu rummets form samt huru det var möbleradt.

»Kolsyregas», mumlade han.

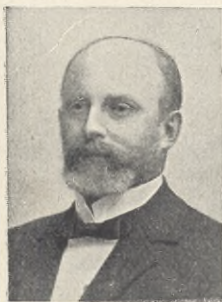
(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik återgifver HVAR 8 DAG fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

En populär bankman.

Från Helsingborg har nyligen afflyttat direktören för Skånska Handelsbankens afdelningskontor *Carl Isidor Culberg*, som i dagarne tillträder chefsbefattningen vid Södermanlands enskilda bank i Nyköping.

Dir. C. tjänstgjorde i Skandinaviska Kreditaktiebolaget i Göteborg från 1875 till 1896, då han i ofvannämnda egenskap flyttade till den vackra staden vid sundet. Den omtyckte bankmannen har under dessa tre år förstått att eröfra ett stort samhälles och en vidsträckt orts sympatier och odelade aktning. Den uppriktiga saknaden efter dir. C. tog sig bland annat nyligen uttryck i en hjärtlig afskedsfäst, vid hvilken han fick erfara de varmaste bevis på den popularitet, han under de få åren vunnit inom såväl affärsvärlden som sällskapslivet i Helsingborg.

Professor S. J. Boethius.

En af Andra kammarens mera bemärkta män, representanten för Upsala professor Simon Johannes Boethius fyllde den 6 denes 50 år och närmast af denna anledning bringa vi idag den bekante professorn-politikerns drag.

Prof. B. är född dal-karl, i Säfsnäs socken, och blef student i Falun 1869. År 1877 utnämndes B. efter förvärfvad fil. doktorsgrad till docent i historia vid Upsala universitet. Två år därefter erhöill han lektorat vid Upsala högre allm. läroverk samt nämdes 1889 till e. o. professor i historia vid Upsala universitet. Från och med 1891 har professor B. varit riksdagsman i Andra kammaren för universitetsstaden.

C. G. von Otter. †

Den 24 febr. afled i Stockholm förra statsrådet och vice amiralen Carl Gustaf von Otter, i en ålder af 82½ år.

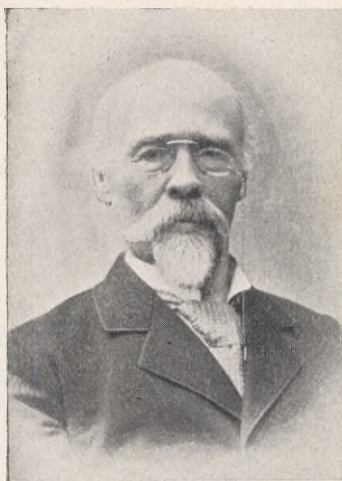
Von Otter blef 1841 kadett vid Karlberg samt sekundlöjtnant vid k. flottan 1847. Åren 1852—1854 var v. Otter anställd i engelsk örlogstjänst och deltog i flera fäktingar å Irawaddyfloden 1852—53. Såsom chef å en af ostindiska kompaniet bevärad skonert deltog han i en expedition uppför Basseinfloden 1853 och i flera anfall mot röfvarehöfdingen Myah Toon. I expeditionen mot sjöröfvere på kusten af Borneo och i Kina uppefter Yangtse-Kiang till Nanking och Wuhu tog han äfven en bemärkt del samt dessemellan i flera strider mellan imperialister och rebeller i Kina 1854. För sina bedrifter i dessa strider erhöill von Otter engelsk medalj 1855 samt 1860 svensk guld-

hvilken han grad.

medalj för tapperhet till sjös, en sällsynt utmärkelse. År 1867 blef han kommandörkapten af 2:a klassen och var sedan 1872 distriktschef för norra lotsdistriktet äfvensom inspektör för räddningsväsendet å rikets kuster, då han tre år senare blef lotsdirektör och chef för lotsstyrelsen. På denna plats ansågs han vara synnerligen duglig och gjorde åtskilliga upptäckter af vikt för fyrväsendets förbättrande.

Snart kallades frih. von Otter till än högre uppgifter, då han 1880 utnämndes till statsråd och chef för sjöförsvarsdepartementet, hvilket ämbete han bibehöll i skiftande ministärer till den 16 dec. 1892, då han jämväl erhöill afsked ur k. flottan, inom sedan 1889 haft vice amirals

Elof Christoffer Tegnér. †

Ett öfverraskande sorgebudskap ingick den 26 febr. från Lund, mälände att bibliotekarien fil. d:r Elof Christoffer Tegnér aflidit.

Angående de yttre dragen af Tegnér's lif är här endast plats erinra att han var son af Esaias Tegnér's äldste son, prostén Christoffer Tegnér, född 1844, blef student i Lund 1860, filosofie doktor 1865 och amanuens vid Lunds universitets historiska museum 1867. 1870 antogs Tegnér till e. o. amanuens vid k. biblioteket i Stockholm, hvilket han tillhörde till 1883, då han utnämndes till bibliotekarie vid universitetsbiblioteket i Lund. 1891 blef han ledamot af Vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien.

Tegnér har nedlagt frukterna af sina forskningar i en mängd skrifter, utmärkta genom grundlighet och mäterlig stil.

Hans stora verk är hans i vår historiska litteratur ensamstående monografi öfver *Gustaf Mauritz Armfelt*, hvars utgivande drog öfver en tidrymd af elfva år, medan de förberedande arbetena torde representera en lika lång tid af den arbetsamme forskarens lif.

På biblioteksområdet var T. en mycket skicklig organisator och grundlig fackman. Han kommer att saknas mycket, främst i Lund, där universitetet genom hans bortgång gjort en svårersättlig förlust.

Konrad Åkerhjelm. †

I den höga åldern af 95 år aflid den 5 februari i Hultsfred f. d. kaptenen vid Gotlands nationalbeväring friherre Konrad Åkerhjelm af Margaretelund. Den vördade gamle, som in i det sista varit vid ovanlig vigör, hädankallades efter endast ett halft dygns sjukdom.

Baron Åkerhjelm var född 1804, blef officer 1823 och tog afsked ur aktiv krigstjänst år 1859. Därpå var han under många år bosatt i Visby. Som bevis på arten af den gamle knektens sinnelag kan anföras, att han år 1885, då krig hotade mellan Ryssland och England, stod färdig anmäla sig att inträda i aktiv tjänst. Han var öfvertygad om att Ryssland först skulle besätta Gotland och

Sverige på så vis inblandas i kriget. Endast hans makas och barns böner lyckades förmå den 80-årige veteranen att ändra sitt beslut.

C. J. Juhlin-Dannfelt. †

Den 24 februari aflid hastigt i en ålder af 54 år läraren vid Stenstorps folkhögskola Carl Julius Juhlin-Dannfelt.

Den aflidne, som var son till f. svensk-norske generalkonsuln i London, hade bakom sig en mycket skiftesrik lefnad. Han egnade sig först åt det militära, och var underlöjtnant vid Vendes artilleriregite — men hans håg stod ut till vida världen. I många år vistades han i England och Förenta staterna, i hvilket senare lands milis han tjänstgjorde som batterichef. Han var äfven en god korrespondent och deltog 1882 i denna egenkap för en större engelsk tidning i slaget vid Tel-el-Kebir och i marschen till Kairo. I medlet af 1880-talet återkom den

rikt begåfvade, vänfaste och sympatiske mannen till fäderneslandet.

Den stora erfarenhet han under sin vistelse i skilda världsdelar förvärfvat, jämte en stor beläsenhet, gjorde honom synnerligt egnad för lärarekallet vid en folkhögskola. I detta hänseende har han verkat mycket gagnande inom sitt län.

Enkefru C. C. Ekman. †

Den 20 i förra månaden aflid en af hufvudstadens äldsta invånare, enkefru Catharina Charlotta Ekman, född Rydberg, i den höga åldern af 95 år. Hon var enka efter framlidne kyrkoherden i Skogs pastorat, Gestrikland, Lars Ekman. Den gamla besatt ända in i det sista för hennes ålder alldeles ovanliga själs- och kroppskrafter. Hennes lifliga minne var henne en god följeslagare under sista delen af hennes långa vandring, och det gamla anletet lyste af glädje, när hon för en lyssnande barnaskara fick omtala de händelser, som hon höll kärast. Särskildt fästad var hon vid vår berömda vetenskapsman, professor Thun-

bergs hem, i hvilket hon under ungdomsåren vistades.

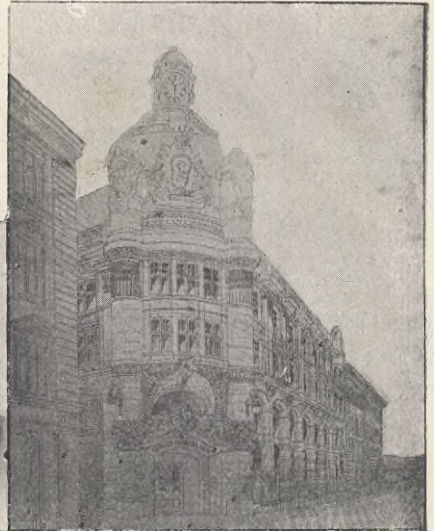
I 32 år hade den gamla haft sitt hem hos sonen, missionsföreståndaren E. J. Ekman.

SKÅNEBANKENS PALATS I STOCKHOLM.

Skånes enskilda banks palatsliknande nybyggnad i Stockholm har i dagarne invigts och tagits i anspråk för sitt afsedda ändamål. Den ståtliga komplexen — belägen i hörnet af Fredsgatan och Drottninggatan — gör den bekante arkitekten Gustaf Wickman all heder och är ett nytt vackert bevis på hans säkra hand och öga, såväl i fråga om stil som konstruktion.

Arkitekt/
Gust. Wickman.

Skånebankens nya hus i Stockholm.

Interiör från stora banksalen.

EN PANTOMIM I CIRKUS WULFF.

Cirkus Wulff i Stockholm har låtit under säsongen mycket tala om sig. Dess prestationer stå på höjden af hvad som i den vägen bjudes, och den energiske direktören, hvars porträtt här synes bredvid ett par bilder från den senaste stora pantomimen, har gjort allt i sin förmåga att hålla publikens intresse vid makt. Angående de anklagelser, som riktats mot honom för misshandel vid djurdressyren, återstår att höra domstolens utslag

